

BIBLIA

A decemberi elmélkedéseket a székesfehérvári Bokor-közösség tagjai készítették (sorrendben: Pappné Márta, Singer József, Miklós Tibor, Csehné Pál Szilvia, Magyar László, Tanos Gábor), a januáriakat Gyűri Ferenc (Lövé) írta.

December 1. – Advent 1. vasárnapja – Mt 24,37-44 – Készület virrasztással

Felszólítással kezdődik a mai evangélium: Virraszatok! Mondhatnánk jó tanácsnak, de utasításnak is. Mit is takar ez a szó? Aki virraszt, az szándékosan nem tölti az éjszakát alvással. Valami okból, valami céllal ébren marad.

Bizonyára ti is virrasztottatok már. Ha az én virrasztásaimra gondolok, nehezen átélhető élmények jutnak eszembe. Aggódás, feszültség, kétségbeesés, bizonytalanság, félelem, bánat, szorongás, tehetetlenség, fáradtság, készülődés, várakozás. Ezek a szavak cikáznak bennem.

Ha tétlenül virrasztunk, az talán még nehezebb. Tevékenyen minden sokkal könnyebb. Noét említi az írás.

Hát ő nem tétlenkedett. Figyelt, hallgatott, felismert dolgokat – és tettekké formálta felismeréseit.

A készülétek nem hiábavalók. Az egyházi ünnepek előestéjén is szokás virrasztani, hogy méltón várjuk az ünnepet, de mindenki megélhette már saját családjá ünnepének előkészületeit, minden fáradalmával, nehézségével, örömeivel együtt – és bizony ilyenkor is előfordult, hogy alvás helyett a tevékeny virrasztás várt ránk. De egy biztos, hogy azok az események, amelyekre kellőképpen fel és elő vagyunk készülve, nagyobb hatással vannak ránk. Amiért teszünk, amit közel engedünk magunkhoz, amit átélünk, amiért virrasztunk, az meg-

érint minket. Fájdalommal vagy örömmel – esetleg mindkettővel. És az is biztos, hogy mindenből tanulhatunk, fejlődhetünk, alakulhatunk, jobbra válhatunk.

És virrasszunk, mert aki kitart a sötétben, az a világosság eljövételét is látja. Az új nap, az új lehetőségek, a felismerés és a megújulás kezdetét.

Legyünk tehát éberek, hogy méltón készülhessünk az ünnepre, hogy közel engedjük magunkhoz a Jóistent, az embertársainkat, szánjunk időt a csendre, figyeljünk, hallgassunk, és gyakrabban ülünk Mesterünk lábához – a jobbik részt választva!

December 8. – Advent 2. vasárnapja – Mt 3,1-12 – Szentlélekkel és tüzzel

„Ne gondoljátok, hogy hivatkozhattok arra: Ábrahám a mi atyánk! – mert mondom nektek: tud az Isten ezekből a kövekből is fiakat támasztani Ábrahámnak” (Mt 3,9).

Bizony, sokszor hivatkozunk az Atyára, és Jézusra, a szerető Istenre, és a megváltó Krisztusra, és abban bízunk, hogy Ő – bármilyenek vagyunk is – majd csak megment bennünket. Vagy legalább az áldott emlékü Totyával azt mondjuk: Majd „Marriska” az oldalajtón beenged bennünket is az igazi Isten Országába. Pedig Keresztelő János itt világosan fogalmaz: ha mi nem térünk meg, majd más követi Jézust, tud ő a kövekből is tanítványt nevelni.

Tehát végignézhethetünk magunkon: Vajon meg vagyok-e kereszelve Szentlélekkel és tüzzel, ahogy ezt János ígéri Jézus tanítványaira, követőire vonatkozóan? Igen, ha ez látszik az életemen, különben – ha nem látsszik rajtam – bátran bejelölhetem a „nem”-et. Bár Szent Pál a rómaiaknak írta, de ránk is igaz, hogy Keresztelő Jánosnak ezeket a szavait az okulá-

sunkra írták le. Az igazi kérdés az, hogy miképpen lehet a Lélekkel és tüzzel megkeresztelkedni, más szóval istenélményt megtapasztalni?

Ezt sajnos nem lehet a neten megrendelni, sokkal nehezebb és fáradtságosabb folyamat elérni. Általánosságban azt lehet mondani, hogy aki keresi az Istent, de tényleg nagyon keresi, mindig és mindenhol Őt keresi, azzal előfordulhat, hogy Isten megtalálja őt. Ahogy Ady írja: „csöndesen és váratlanul átölelt az Isten”. A nehéz és fáradtságos folyamat tartalmazhat például olyan elemeket, mint adás a rászorulóknak, segítség az elesetteknek, békességteremtés, gondban levés mások Jézushoz vezetéseért, közösség egybeszeretése, szolgálata, család, gyermekek nevelése, szolgálata, mások tanítása, gyógyítása. És itt első sorban nem a hivatásból, fizetségért végzett tevékenységekre gondolok.

Kimondható, hogy mindezekből, ami könnyen megy, és nem igényel sok erőfeszítést, lemondást, küzdelmet, az kevésbé emel Istenhez. Azt is kimondhatjuk, hogy amit már valaki

megköszönt, meghálált, nem biztos, hogy Isten külön meg fogja hálálni. Különösen, ha magam dicsértem meg magamat, akkor nem tud velem mit kezdeni.

Ezen a rögös úton jobban eligazodhatok, kevesebb vargabetűt járok be, ha találok valakit, akiben megbízok, és életem fontos kérdéseiben kikérem a tanácsát, sőt hallgatok is rá, például egy barátot, egy jó ismerőst, de lehet az akár egy lelki vezető vagy gyónató is, de elsősorban házastárs, szülő, testvér. Ez mindenképpen nagy segítség lehet, de egy bizalmas társ, akire hallgatok, az élet minden dolgában nagyon jól jön, nemcsak az Isten keresésében, sőt a hiánya néha akár végzetes is lehet. Tehát ha azt szeretnénk, hogy közelebb kerüljünk Isten Országához, akkor lelkiismeretvizsgálatot, bűnbánatot kell tartanunk, amint azt János a lelkekre kötötte.

Istenem, segíts, hogy tudjak magam körül és magamban csendet teremteni, és őszintén, figyelemmel tudjak a csendben hozzád fordulni!

December 15. – Advent 3. vasárnapja – Mt 11,2-11 – Milyen messiás?

Keresztelő János – csakúgy, mint általában a népe – már nagyon várja a

Messiást. Sőt, küldetésstudata van, tudja, hogy ő készíti elő a terepet a

Messiás érkezéséhez. Figyeli a jeleket Jézus tetteiben, Jézus szavaiban is. És

amikor már-már minden világos, minden összevág a próféciákkal, Jézus hirtelen mást tesz, mint amit a messiáskirálynak, a római megszállás alól felszabadító hadvezérnek tennie kellene. Most akkor Jézus a Messiás, vagy nem ő az? Nehéz eligazodni Jézus viselkedésén. Pedig rokonok voltak, gyermekkoruk óta ismerték egymást, és Jézus mégis annyira nem fér bele a hagyományok által kialakított keretekbe! János már nem bírja a bizonytalanságot. Úgy dönt, hogy tanítványain keresztül megkérdezi Jézust. Mondja el ő maga, hogy hova kell őt tenni, hogy valóban ő-e a Szabadító. „Te vagy az Eljövendő, vagy mást várjunk?”

Szokása szerint Jézus nem egyszerű igennel vagy nemmel válaszol. Igyekszik magukat a kérdezőit is gondolkodásra készíteni. De az Írásokat jól

ismerő tanítványok számára mégis egyértelmű utalásokat tesz messiási szerepére: „Vakok látnak, bénák járnak, leprások megtisztulnak, ...”

És ha már ott vannak a János-tanítványok, Jézus is tanúságot tesz Jánosról. Felhasználja a lehetőséget, hogy beszélhet róla az összegyűlt sokaságnak. Először kérdésekkel bombázza hallgatóit. Első hallásra talán banális kérdések ezek („Miert mentetek ki a pusztába? Szél ingatta nádszálat látni?...”), de nagyon jók arra, hogy felkeltsék az emberek érdeklődését, megnyissák őket az üzenet befogadására. És amikor már kellően felcsigázta az érdeklődést, elmondja, hogy Jánosnak milyen fontos szerepe van a Messiás érkezésében.

Persze Jézusnak kínosan vigyáznia kell a megnyilatkozásaihoz. Egyrészt

valóban ő a Szabadító, ő a Messiás, aki kivezeti az embert a reménytelenség, a szeretetlenség iszonytató rabságából. De nem az a messiás ő, akit a zsidók vártak. Ő nem fog a felkelők élére állni, nem fogja kardélre hányni a rómaiakat, nem fogja az országnak elhozni a világhuralmat. Sokkal inkább a lényegre összpontosít, és Isten szeretetét hirdeti az ember félelmeire adott válaszként.

Bennem nagyobb-e a bizonyosság, mint Keresztelő Jánosban volt? Én kinek tartom Jézust? Vállalom-e az Isten által nekem készített szerepet? Akarok-e Jézus követe lenni, akarom-e előkészíteni az ő útját az emberekhez? Vajon Jézus kinek tart engem? Mit mond majd rólam, amikor az én tanítványaim mennek hozzá?

December 22. – Advent 4. vasárnapja – Mt 1,18-24 – Hittel elköteleződni

A születés folyamatosan jelen van az életünkben. Megszületik bennünk egy-egy érzés, gondolat, ötlet, mosoly, készség valamire, döntés, sok minden. Van, amire emlékszünk, van, ami csak észrevétlenül átszövi a mindennapjainkat, és fel sem tűnik számunkra, hogy létrejött. De vannak olyan események, amelyek kiemelkedőek, emlékeztetnek számunkra. Ilyen a gyermek születése is.

Mária és József életében is különös élmény volt, de nem abban az értelemben, ahogyan a mi életünkben. A történetet ismerjük. József vívódása, kétségbeesése, csalódottsága természetes, hiszen tudja, hogy a gyermek, akit Mária a méhében hordoz, nem tőle való. Ennek ellenére nem akarja rossz hírbe hozni, nyilván szereti őt.

Bizonytalanságát az álmában megjelenő Úr angyala oldja fel. És ő elhi-

szi és elfogadja, amit hall, és annak megfelelően cselekszik.

Nagyszerű ember volt. Hinni akart Mária ártatlanságában, vállalta az apai szerepet, és kész volt elfogadni azt a gyermeket, aki világmegváltó feladatra hivatott.

Mi képesek vagyunk-e ilyen hittel elköteleződni valami, valaki iránt? Tudunk-e számunkra felfoghatatlan dolgokban hinni? Kiben bízunk, ki ad nekünk erőt? Velünk van az Isten?

December 25. – Karácsony – Lk 2,15-20 – A pásztorok útján Jézushoz

A pásztor kifejezés többféle értelmezésben fordul elő az evangéliumokban. Maga a pásztorság egy ősi

állattartó mesterség, de egyben életforma is. A pásztorok feladata nemcsak a nyáj őrzése, de a beteg állatok gyógyítása, sőt a kisbárnyok világra jöttének segítése is volt, ezért talán nem véletlen hogy Jézus sokszor hasonlítja magát a pásztorokhoz. Ugyanakkor a pásztorok azok, akik a korabeli társadalom egyik legalacsonyabb rétegét képviselték.

Ebben az evangéliumi részben talán annak a képnek a megerősítésére is gondolhatunk, amelyet az egyébként is egyszerűen, szegényen, hajlék nélkül születő Jézus rajzol elénk. Ő nem a nagyokhoz, gazdagokhoz, hatalmasokhoz érkezik, később sem elsősorban nekik akarja hirdetni az Isten Országát, hanem a

bűnösöknek, megvetetteknek, szegényeknek, számkivetetteknek. Azoknak, akiknek nyitva a fülük, éheznek és szomjaznak az igazságot, az örömhírt. A történetből ismert, hogy a pásztorok az égi híradás után késlekedés nélkül útnak indulnak, hogy a saját szemükkel lássák Jézust. Kicsit talán azonnal magukénak is érzik ezt a jászolban fekvő kisdedet, hiszen az ő szegénységükbe érkezik.

Itt el is érkezünk ahhoz a ponthoz, amikor magunkra, magunkba kell néznünk! Megérthetjük-e Jézus tanítását, üzenetét, ha nem ilyen egyszerű, kereső életet élünk? Ha a sok pénz, kapcsolat, lehetőség mind-mind azzal kecsegtet, hogy nincs szükségünk senkire és semmire, még a szeretetre sem, mert megveszünk, megszerzünk mindent, amire csak vágyunk?

Vagy indulhatunk egy másik úton is, a pásztorokat követve, bármilyen is a jelenlegi helyzetünk. Elkezdhetjük nyitott szívvel keresni az igazat, megosztani a dolgainkat, szolgálmi azokat,

akik elesettek, peremre szorultak, és hirtelen azt fogjuk érezni, amit a pástorok. Saját szemünkkel látjuk, sze-

mélyesen megtapasztaljuk, hogy a hirdetett Isten Országa bennünk is és közöttünk is épül, megvalósul. Raj-

tunk múlik, hogy melyik utat választjuk.

December 29. – Szent Család vasárnapja – Lk 2,22-35 – Mária és József csodálkozik

Az evangéliumi szakasz egy-egy szereplője kapcsán gondoljuk végig az alábbiakat:

Simeon: Simeon az elengedés jelképe. Tudja, hogy elég látnia Jézust. Nem kell hallania szavait, nem kell látnia tetteit. Példa számomra, mert tudja, hogy mi az „elég”. Tudja, hogy mi az, ami elérhető, és mi az, ami már irreális számára. Szemben Mózes-szel, aki sokkal nagyvágúbb volt, és nem akarta elfogadni, hogy nem jut be az ígért földjére (MTörv 3,25). Ha nem is térben, de időben számomra is van egy határ, amelyen túl már egy új világ, a gyerekeink világa kezdődik. Ott vendég lehetek, de már nem igazán értem a szabályait, a működés-módját.

Simeon a beteljesült életet is jelképezi számomra. Szeretném, ha bennem is hála lenne azért, amit meg-

élhettem. Ha visszagondolok, talán két élet is kijönne abból a sok-sok élményből, történebből, amiben részem volt mostanáig.

Lélek: A Lélek indításait kevésbé a tudatos gondolatok, inkább a vágyak, érzések jelenítik meg bennünk. A tudatunkkal úgy tapasztaljuk meg a Lelket, mint valami tőlünk különböző, tőlünk független, néha rejtélyes, kiszámíthatatlan, megmagyarázhatatlan részünket, amely mégis bennünk van, elválaszthatatlan tőlünk. A Lélek a középpontban, a „szívben” lakik.

Jézus: Jézus ebben a szakaszban a vágyaink „tárgyát” jelképezi. Azt, akit/amit mindnyájan el akarunk érni, meg akarunk látni. Azt, a ki-nek/aminek a megtapasztalása bizonyosságot, megnyugvást, vagy éppen reményt ad.

Mária: Mária lelkét kard járja át. Ezt a mondatot valójában képzavar-nak éreznék, ha nem vált volna szó-lássá. A kard nyilván a fájdalmat jelképezi, amit át kell majd élnie Máriának. A „sok szív gondolatainak lelepleződésén” nem feltétlenül valami erkölcsi ítéletre, a jó és a rossz messianisztikus szétválasztására kell gondolnunk. Egyszerűen csak arról van szó, hogy a szívben lakozó Lélek (lásd feljebb) Jézus hatására közvetlenebbül megnyilvánul.

József: Azt mondják, egy gyermek istenképének alakulásában a legnagyobb szerepe az apának van. Eszerint Józsefnek döntő szerepének kellett lennie abban, ahogyan Jézus az Atyáról gondolkozott. Lehet, hogy ha tisztában lennénk ennek a jelentőségével, akkor Józsefet még Máriánál is nagyobb tiszteletben tartanánk!

Január 5. – Karácsony után 2. vasárnap – Jn 1,1-18 – A felnőtt Jézus követése

Karácsony díszletei a karácsony utáni második vasárnapon kezdenek elhomályosulni. A sokszor túldíszített fenyőfák, a színes égősorok, a csillogó arany- és ezüstszalagok elveszítik fényüket. A lelkesen énekelt karácsonyi énekek elhalkulnak. A jászolban fekvő kis Jézus is, aki elé olyan szívesen és olyan nagy előszeretettel leborulunk, lassan fel fog nőni. Egyszerűen véget ér a karácsonyi idill.

Az eseményeknek ezt a menetét támogatva szakítja meg az evangélium is a karácsonyi ujjongást. Mintegy kijózanít bennünket. Odaterel minket

a hétköznapi életünkhöz. Rádöbrent bennünket arra, mit jelent a felnőtt Jézust követni. Jézus életének a János-evangélium szerinti olvasata már nem a karácsonyi idillt festi le nekünk: Kimondja, hogy a sötétség nem fogadta be az Igét, a világosságot. A világ általa lett, de nem ismerte fel. Vagy: A tulajdonába jött, de övét nem fogadták be.

Be kell fogadnunk az Igét, Jézust. Így tudjuk követni őt. Hogyan történik a befogadás? Úgy, hogy nemcsak Jézus jászólához megyünk oda karácsony táján, nemcsak az idillikus,

sem mire sem kötelező karácsonyi hangulatot részesítjük figyelemben, hanem meghallgatjuk, elfogadjuk a felnötté vált Jézus tanítását is. Igaznak tartjuk az ő szavait, saját életünkre vonatkoztatva azokat. Mindennapi életünkben fogatosítjuk azokat, vagyis követjük őt. Napról napra keressük őt az imádságban. Kutatjuk a ránk vonatkozó akaratát. Tetteinket az ő példája szerint irányítjuk.

Aki pedig kívülről szemléli Jézust befogadó életünket, az értékesnek, vonzónak és tanúságot tevőnek fogja találni azt.

Január 12. – Urunk megkeresztelkedése – Mt 3,13-17 – Életcél és küldetés

Az ember életének egyik legfontosabb és legmeghatározóbb pillanata az, amikor ráébred a küldetésére, a világban betöltött feladatára. Felismeri élete legfőbb célját. Megérti, meg-

érzi, hogy minden cselekedetének, erőfeszítésének egyetlen irányba kell mennie. Ilyenkor élete minden rezdülését egyetlen legfőbb érték motiválja, és kapcsolja egységbe. Ez a pillanat

egy felismerési és elköteleződési folyamat végső pillanata. Lépést jelent a boldogsága felé vezető úton.

Nagy kár, hogy ma sok-sok embertársunk nem éli át ezt az élményt.

ELŐFIZETÉS

Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy legkésőbb **2020. január 31-ig** újítsák meg előfizetésüket. A lap ára a költségek emelkedése miatt változik, az éves előfizetés **2.000,- Ft** lesz, illetve annak, aki postán kéri, a postaköltséggel együtt **3.500,- Ft**.

A befizetés lehetőség szerint **banki átutalással** a lapot terjesztő KISZE Bt. számlájára (számlaszám: 10918001-00000057-09540006), vagy az Unicredit Bank bármely fiókjában a fenti számlára történő **pénztári befizetéssel** történjék. Rózsaszín **belföldi postautalvánnyal** is lehet, ekkor a **KISZE Bt.** a címzett, és a **bankszámlaszámot** kell feltüntetni. **Mindhárom esetben** kérjük közölni az előfizető nevét, címét, és azt, hogy „Érted vagyok”-előfizetés. – A terjesztéssel kapcsolatos bármilyen ügyben Gromon András főszerkesztőtől lehet tájékoztatást kérni.

Nem ismeri fel, vagy talán nem is akarja felismerni feladatát, küldetését ebben a földi életben, és majd élete végső célját. Így aztán arra kárhoztatja önmagát, hogy vergődjön, fáradjon, örüljön és szenvedjen, de mindezt mélyebb értelem nélkül, valódi fejlődés és előrelépés nélkül.

Jézus megkeresztelését ünnepeljük ezen a vasárnapon. Úgy is mondhat-

juk, hogy Jézus elköteleződését ünnepe-
ljük. Jézus ezzel a külső mozzanattal is vállalta a küldetését, amelyet az ő Atyja bízott rá. Elköteleződés ez Isten Országá mellett. Küldetés a rá hallgatókhoz, hogy minél több szívben elültesse Isten Világát.

Jézus példát akar adni nekünk, embereknek. Meg akarja mutatni, hogy mindannyiunk életének átfogó

értelme van, s ez határozott irányt ad döntéseinknek, tetteinknek.

Újra és újra át kell gondolnunk elköteleződésünket, életünk feladatát, célját. Isten Világa nem maradhat lényünk mélyén, azt ki kell bontani, feladattá kell változnia; minden ember felé mutatnunk kell szolgálatkészségünket, megbocsátásunkat, áldozatvállalásunkat.

Január 19. – Évközi 2. vasárnap – Jn 1,29-34 – Reális önismeret

Keresztelő János rámutat Jézusra: „Íme, ő az!” Hiába kezdett el előbb működni, mint Jézus, hiába követték őt előbb nagy embertömegek, mégis képes rámutatni Jézusra. Nemcsak a szavaiban, de a tetteiben is megmutatkozik ez a Jézusra mutató magatartás: saját tanítványait arra biztatja, hogy kövessék Jézust.

Rá tudunk-e mutatni Jézusra? Mennyi minden másra mutat rá sokszor az ember életvezetése. Lényegtelen és értéktelen dolgokra. Olyan személyekre, olyan emberi viselkedésre, magatartásokra, amelyek nem képviselnek értéket. Esetleg önmagunkra mutatunk. Életvezetésünkkel, a mindennapokban élt életünkkel és

véghez vitt tetteinkkel nekünk Jézusra kell mutatnunk. Azokra az egyetemes értékekre kell mutatnunk, amelyeket Jézustól tanultunk, amelyekre Jézus tanított bennünket.

Keresztelő János úgy beszél Jézusról, mint aki „megelőzi őt”. Vagy más fordítás szerint „nagyobb nála”. Keresztelő János tudja, hol a helye a világban. Ismeri önmagát. Milyen sokszor előkerül az önismeret. Ha ez megvan és fokozatosan alakul, fejlődik, akkor helyre tudjuk magunkat tenni a világban. Nem vágyakozunk többre, mint akik valójában vagyunk, de kevesebbre sem. Sem többnek, sem kevesebbnek nem tartani magun-

kat, mint akik valójában vagyunk – ez az igazi ismerése magunknak.

Aki tisztában van saját magával, az nem csapja be önmagát; tudja, mire képes, és mire nem, és az életben ennek megfelelően tud tevékenykedni, feladatokat vállalni. Aztán éppen ezért nem csapja be embertársait sem. Éppen olyannak mutatja magát, mint amilyen lélek lakik benne. Így a másik ember nem csalódik benne, mert mindig azt a viselkedést, azt a tevékenységet várhatja el, amit magából mutat.

Önmagunk reális látása hozzásegít bennünket ahhoz, hogy életünkkel Jézusra tudjunk mutatni.

Január 26. – Évközi 3. vasárnap – Mt 4,12-23 – Újat kezdeni Jézussal!

Azoknak a halászsoknak ott a Genézreti-tó partján megvolt a maguk élete. Megvolt a mindennapi munkájuk, a belőle fakadó kis megélhetésük,

megvolt a családjuk, megvoltak a mindennapi örömeik és gondjaik, megvolt a maguk társasága és vallása is. Látszólag nem sok okuk volt arra, hogy meghalljanak, és főleg kövessenek is egy olyan meghívást, amely kiszakítja őket ebből a megszokott kis életből, aztán új utakra vezeti őket, és átalakítja az életüket. Biztosak lehetünk benne, hogy sokan nem is hallották meg annak a bizonyos Jézusnak a szólítgatását, aki újra és újra fáradhatatlanul lépett oda az emberekhez, és biztatta őket: „Jöjjetek, kövessetek engem!” Néhányan azonban mégis elindultak. Ott hagyták a hálójukat, a bárkáikat, és nyomába szegődtek ennek a lebilincselő személyiségű vándortanítónak.

Othagyni a régít. Othagyni azt a formát, szokást, életvitelt, életmódot, amely már kiüresedett, amely nem tölt meg minket tartalommal, nem ad többletet az életünknek. Ez a megújulásnak a kezdete és feltétele. Az elindulás, az otthagadás, az újat kezdés akadálya a közömbös lelkület és a változtatás fájdalma: nem tehetem tovább a régít. A régi otthagadásának és az új követésének akadálya tehát nem a külső körülményekben, nem más emberekben, hanem bennem van. Jézust követve azonban az marad meg az életünkben, ami értékes. Nem veszítünk, hanem gazdagabb lesz általa az életünk.

Próbáljunk odafigyelni azokra, akik Jézus nevében szólnak, hívnak minket, hátha mégis tudnak valami fontosat, valami vonzót mutatni számunkra! Merjük vállalni az újat: Jézus követéséből fakadó életünket.

*Az a szeretet,
amely véget ér,
sohasem volt igazi.*

(Ágoston)

